

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy – Wykładnia art. 203 i 204 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1), art. 356 ust. 1 i art. 859 pkt 2 lit. c) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1) i art. 7 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) – Przekroczenie terminu wyznaczonego przez urząd wyjścia na przedstawienie towarów w urzędzie przeznaczenia, powodujące warunkowe powstanie długu celnego w przywozie, a nie jego powstanie automatyczne – Wspólny system podatku od wartości dodanej – Czynności podlegające opodatkowaniu – Pojęcie przywozu

Sentencja

- 1) Artykuły 203 i 204 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r. w związku z art. 859 pkt 2 lit. c) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 444/2002 z dnia 11 marca 2002 r., należy interpretować w ten sposób, że samo przekroczenie terminu na przedstawienie, wyznaczonego zgodnie z art. 356 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93, zmienionego rozporządzeniem nr 444/2002, nie prowadzi do powstania długu celnego z powodu usunięcia danych towarów spod dozoru celnego w rozumieniu art. 203 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, ale prowadzi do powstania długu celnego na podstawie art. 204 tego ostatniego rozporządzenia, i nie jest konieczne do powstania długu celnego zgodnie z tym art. 204, aby zainteresowani przedstawili organom celnym informacje o powodach przekroczenia terminu wyznaczonego w art. 356 rozporządzenia nr 2454/93, zmienionego rozporządzeniem nr 444/2002, lub miejscu przebywania towarów w okresie od wygaśnięcia tego terminu do rzeczywistego przedstawienia tych towarów w urzędzie celnym przeznaczenia.
- 2) Artykuł 7 ust. 3 akapit pierwszy szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2004/66/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że podatek od wartości dodanej jest należny w sytuacji, gdy dane towary przestają podlegać procedurom celnym określonym w tym artykule, nawet jeśli dług celny powstał wyłącznie na podstawie art. 204 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 15 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – T.C. Briels i in. przeciwko Minister van Infrastructuur en Milieu

(Sprawa C-521/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Dyrektywa 92/43/EWG — Artykuł 6 ust. 3 i 4 — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Specjalne obszary ochrony — Ocena skutków planu lub przedsięwzięcia dla chronionego terenu — Pozwolenie na realizację planu lub przedsięwzięcia na terenie chronionym — Środki kompensujące — Obszar Natura 2000 „Vlijmens Ven, Moerputten & Bossche Broek” — Projekt dotyczący trasy autostrady A2 „’s-Hertogenbosch-Eindhoven”)

(2014/C 212/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: T.C. Briels, M. Briels-Loermans, R.L.P. Buchholtz, Stichting A2-Platform Boxtel e.o. i in., H.W.G. Cox, G.P. A. Damman, P.A.M. Goevaersi i in., J.H. van Haaren, L.S.P. Dijkman, R.A.H.M. Janssen, M.M. van Lanschot, J.E.A.M. Lelijveld i in., A. Mes i in., A.J.J. Michels, VOF Ispording i in., M. Peijnenborg, S. Peijnenborg-van Oers, G. Oude Elferink, W. Punte, P.M. Punte-Cammaert, Stichting Reinier van Arkel, E. de Ridder, W.C.M.A.J.G. van Rijckevorsel, M. van Rijckevorsel-van Asch van Wijck, Vereniging tot Behoud van het Groene Hart van Brabant, Stichting Boom en Bosch, Stichting Overlast A2 Vught e.o., Streekraad Het Groene Woud en De Meijerij, A.C.M.W. Teulings, Stichting Bleijendijk, M. Tilman, Vereniging van Eigenaars Appartementengebouw De Heun I i in., M.C.T. Veroude, E.J.A.M. Widlak, Van Roosmalen Sales BV i in., M.A. A. van Kessel, Bricorama BV i in.

Strona pozwana: Minister van Infrastructuur en Milieu

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Raad van State – Wykładnia art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7) – Pozwolenie na realizację planu lub przedsięwzięcia na terenie chronionym – Warunki – Pojęcie „niekorzystnego oddziaływania na dany teren”

Sentencja

Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że plan lub przedsięwzięcie, które nie jest bezpośrednio związane z zagospodarowaniem terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty lub konieczne do jego zagospodarowania, mające negatywne skutki dla określonego typu siedliska przyrodniczego występującego na tym terenie i które przewiduje środki w celu utworzenia równej lub większej powierzchni tego typu siedliska na tym terenie, niekorzystnie oddziałuje na integralność wspomnianego terenu. Środki takie mogą być uznane za „środki kompensujące” w rozumieniu art. 6 ust. 4, tylko o ile spełnione są przesłanki przewidziane w tym przepisie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 23.2.2013.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 15 maja 2014 r. – 1. garantovaná a.s. przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-90/13 P) ⁽¹⁾

[*Odwolanie — Konkurencja — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Obliczanie kwoty grzywny — Całkowity obrót uzyskany w poprzedzającym roku obrotowym*]

(2014/C 212/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: 1. garantovaná a.s. (przedstawiciel: K. Lasok QC, J. Holmes i B. Hartnett, barristers, O. Geiss, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Vecchi i N. Khan, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwolanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. w sprawie T-392/09, 1. garantovaná przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lutego 2009 r. dotyczącej procedury stosowania art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.396 – odczynniki na bazie węglika wapnia i magnezu przeznaczone dla sektora stalowego) w sprawie kartelu na rynku proszku i granulatów węglika wapnia, jak również na rynku proszku i granulatów magnezu w przeważającej części EOG, dotyczącego ustalania cen, podziału rynków oraz wymiany informacji, jak również posiłkowo o obniżenie nałożonej na skarżącą grzywny – Obliczanie grzywny – Pułap wynoszący 10 % obrotu – Obrót właściwy